

Sygn. akt II UK 458/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku A. S. H. i J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o podstawę wymiaru składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni J. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 28 listopada 2013 r. stwierdził, że od dnia 10 sierpnia 2013 r. ubezpieczona J. S. podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w Biurze [...] odwołującej się A. S. H. z podstawą wymiaru składek na te ubezpieczenia w wysokości odpowiadającej kwocie minimalnego wynagrodzenia, tj. 1.600 zł.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 8 lipca 2014 r., po rozpoznaniu odwołania A. S. H. i ubezpieczonej J. S., zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustalił, iż ubezpieczona J. S. od dnia 10 sierpnia 2013 r. podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w Biurze [...] odwołującej się A. S. H. z podstawą wymiaru składek w wysokości 8.500 zł.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r. zmienił zaskarżony apelacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie (pkt I), umorzył postępowanie zażaleniowe (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje (pkt III). W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że wbrew stanowisku Sadu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo uznał, iż wynagrodzenie ubezpieczonej J. S., zatrudnionej na stanowisku księgowej, ustalone w umowie o pracę z dnia 6 sierpnia 2013 r. na kwotę 8.500 zł miesięcznie nie odpowiada kryteriom z art. 78 § 1 k.p., jest rażąco zawyżone i zostało ustalone przez strony stosunku pracy jedynie w celu osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych (nadmiernie wysokiego zasiłku macierzyńskiego) kosztem innych uczestników tego systemu. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało bowiem, że ubezpieczona nie ma uprawnień do samodzielnego wykonywania pracy księgowej, wynagrodzenie innych pracowników zatrudnianych przez A. S. H. kształtowało się na poziomie wynagrodzenia minimalnego, zarówno A. S. H., jak i ubezpieczona J. S. przez cały okres prowadzonej działalności gospodarczej opłacały składki na ubezpieczenia społeczne z tego tytułu od minimalnej podstawy wymiaru (art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm., dalej jako ustawa systemowa). Również rodzaj wykonywanej przez ubezpieczoną pracy, kwalifikacje wymagane przy jej wykonywaniu, czy ilość świadczonej pracy, nie uzasadniają ustalenia wysokości jej wynagrodzenia w kwocie 8.500 zł miesięcznie, wielokrotnie przekraczającej kwotę przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w 2013 r. Ponadto z akt sprawy wynika, że w dniu zawierania kwestionowanej umowy o pracę ubezpieczona wraz z mężem mieli już ukończone szkolenie dla kandydatów na rodziców adopcyjnych, a od dnia 10 sierpnia 2013 r., tj. od dnia rozpoczęcia pracy ubezpieczonej w Biurze [...] A. S. H. , adoptowane przez ubezpieczoną i jej męża małoletnie dzieci były urlopowane z placówki do ich domu. Wobec ustalenia, że łącząca strony umowa o pracę w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia za pracę jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności z

zasadą ekwiwalentności składek i świadczeń, Sąd Apelacyjny uznał umowę za nieważną w tym zakresie na podstawie art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona J. S.. Zaskarżając wyrok w całości, wniosła o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawach naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału zebranego, a także dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób niezgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegające na stwierdzeniu, że wysokość wynagrodzenia skarżącej winna kształtować się w wysokości przyjętej w zaskarżonej decyzji, tj. 1.600 zł brutto,

2) art. 231 k.p.c. przez nieuzasadnione ustalenie, że przewidziane w łączącej strony umowie o pracę wynagrodzenie jest zawyżone, na podstawie wysokości wynagrodzenia ustalonego dla pracowników A. S. H. zatrudnionych przed 2006 r.,

3) art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania od zaskarżonej decyzji,

4) art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na rozstrzygnięciu sprawy w oparciu o niezgodną z prawem decyzję z dnia 28 listopada 2013 r., która została wydana z naruszeniem art. 7 i 77 k.p.a. oraz art. 86 ust. 2 ustawy systemowej,

5) art. 13 i 78 § 1 k.p. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia w wysokości odpowiadającej kwocie minimalnego wynagrodzenia, tj. 1.600 zł brutto spełnia przesłanki godziwego wynagrodzenia na stanowisku zajmowanym przez skarżącą,

6) art. 6 k.c. w związku z art. 78 § 1 i art. 300 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że skarżąca nie zdołała wykazać, że wysokość

wynagrodzenia wynikająca ze spornej umowy o pracę winna kształtować się w innej wysokości, niż przyjęta przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji,

7) art. 58 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że sporna umowa o pracę, w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a jej postanowienia mają na celu obejście przepisów prawa oraz stwierdzenie, że zachodzą przesłanki do uznania jej za nieważną w tym zakresie,

8) art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego pominięcie bądź błędną jego wykładnię, polegające na założeniu, że skarżąca nie miała prawa do swobodnego kształtowania treści spornej umowy,

9) art. 5 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez utrzymanie w mocy decyzji administracyjnej, stanowiącej nadużycie prawa podmiotowego, polegające na uznaniu podstawy wymiaru składki z tytułu ubezpieczenia społecznego skarżącej w kwocie niezgodnej z zasadami współżycia społecznego.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydający decyzję na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 5 i art. 86 ust. 2 ustawy systemowej, w której ustala wysokość podstawy wymiaru składek, jest obowiązany do uprzedniego miarkowania wynagrodzenia ubezpieczonego w granicach określonych regułami wynikającymi z art. 13 i 78 § 1 k.p. w oparciu o materiał zgromadzony w sprawie.

Istnieje też potrzeba dokonania wykładni art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., która „wynika między innymi z argumentów użytych przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku”.

Skarga jest ponadto „oczywiście uzasadniona, z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego. Szczegółowe uzasadnienie zarzutów powołanych na wstępie niniejszej skargi znajduje się w uzasadnieniu skargi kasacyjnej”.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance: występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Taka sytuacja wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi, a można wręcz stwierdzić, że jest błędem logicznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990; z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero

wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Tymczasem przedstawione w skardze zagadnienie było już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Co do zasady bowiem w orzecznictwie uznane jest prawo organu rentowego do kontroli wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005 nr 21, poz. 338 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2009 r., III UK 7/09, LEX nr 509047; z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 26/07, LEX nr 1402647; z dnia 19 września 2007 r., III UK 30/07, LEX nr 896060). Sąd Najwyższy w powołanej uchwale z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, podkreślił, że alimentacyjny charakter świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz zasada solidaryzmu wymagają, ażeby płaca - stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki - nie była ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie oraz żeby rażąco nie przewyższała wkładu pracy, a w konsekwencji, aby składka nie przekładała się na świadczenie w kwocie

nienależnej. Sąd Najwyższy zwrócił też uwagę, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych. Dlatego też ustalenie zbyt wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Godziwość wynagrodzenia będąca jedną z zasad prawa pracy (art. 13 k.p.), w prawie ubezpieczeń społecznych zyskuje dodatkową wartość, na gruncie systemu ubezpieczeń istnieje bowiem silna potrzeba działania w granicach prawa wyznaczonych przez wymagający ochrony interes publiczny oraz zasadę solidarności ubezpieczonych. Godziwość wynagrodzenia odnosi się tu nie tylko do potrzeb pracownika, ale również do świadomości społecznej oraz ogólnej sytuacji ekonomicznej. W związku z tym nadmiernemu uprzywilejowaniu płacowemu pracownika, które w prawie pracy może odpowiadać swobodzie wynikającej z art. 353¹ k.c., w prawie ubezpieczeń społecznych przypisuje się, w konkretnych okolicznościach, zamiar nadużycia świadczeń przysługujących z tego ubezpieczenia. Chodzi też o to, aby wynagrodzenie rażąco nie przewyższało wkładu pracy, a składka nie przekładała się na świadczenie co do wysokości nienależne.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05 (OSNP 2006 nr 11-12, poz. 191), Sąd Najwyższy stwierdził, że nie do przyjęcia jest pogląd, że ubezpieczony „przychodzi” do ubezpieczenia z kwotą wynagrodzenia ustaloną w drodze umowy lub przepisów płacowych, które - jako podstawa wymiaru składki - nie może być weryfikowane w inny sposób, jak tylko wynikający z przepisów ustaw ubezpieczeniowych. Umowa o pracę wywołuje skutek nie tylko bezpośredni, ustalający wzajemne stosunki między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalszy, gdyż umówione wynagrodzenie za pracę kształtuje również stosunek ubezpieczenia społecznego; określa wysokość składki ubezpieczeniowej i w

konsekwencji prowadzi do uzyskania świadczeń na odpowiednim do niej poziomie. Choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń na ubezpieczenie, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UK 220/12, LEX nr 1675400).

Odnosnie do przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów należy wskazać, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Rzeczą skarżącego jest bowiem wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest też, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem

realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Jednocześnie skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na omawianą przesłankę skarżąca nie przedstawiła argumentacji jurystycznej, za pomocą której wykazałaby, że przedstawione wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; z dnia 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, niepubl.). Bez wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią wskazanych przepisów, Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522).

Natomiast jeśli chodzi o wskazaną w skardze przesłankę, którą jest oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) to należy wskazać, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o

naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Natomiast we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Wspomnianego wywodu w uzasadnieniu wniosku opartego na przesłance oczywistego uzasadnienia skargi jednak brak, w szczególności nie może on być zastąpiony ogólnikowym stwierdzeniem o naruszeniu „przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego”. Tym bardziej, że o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.